

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	3-50 flileri
PE JUMĂTATE AN	1-75 ..
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	4— cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM.
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HARSFA-U, 33.
TOATE SCRIERILE LA V. BERBE CAR, KÓRS-BÖKÉNY.

ZIS'A IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

„Tu singur ești Iehova!“

(Neemia 9, 6.)

Minunile lui Dumnezeu în mare.

„Cât de multe și mari sunt lucrurile tale!.. Marea cea întinsă și largă“.. Psalmistul nu era numai un închinător adevărat de Dumnezeu, ci și un naturalist temeinic și însuflețit. Pentru aceea laudă el Atotputernicia, înțelepciunea și iubirea creatorului, după cum s-a descoperit mai ales în natură și bogăția de viață a apei. Toate lănceze și beau la pieptul nemărginitei iubire, care creă apa și fiecare picătură de plouă și de rouă, fiecare izvor a pământului și fiecare val a mării așa susține și stăpânește, că împlinește scopul său Dumnezeesc.

Noi oamenii suntem un lucru a minunii celui Preaînalt, căci corpul nostru l-a făcut Atotputernicul mai tot din apă. Corpul nostru constă din patru părți a greutateii sale din apă, și numai a cincea parte constă din stofe vărtoase. Sângele nostru conține 79% apă, pânea 70, carnea 80, poamele și legumele până la 90%. Așa dară din apa și pravul pământului creă Dumnezeu pre om. Apa este o condițiune și un element a toată viața pământescă și formează și un sămn a înțelepciunii întru toate pătrunzătoare a creatorului. „Duhul lui Dumnezeu plutea deasupra apelor“. Și astăzi încă pătrunde El fiecare pică-

tură cu suflarea iubirii lui Dumnezeu. Pentru aceea și este de mare însemnătate, ca omul să fie cufundat în apă, când începe o viață nouă și face legământul bunei conștiință cu Dumnezeu prin botez.

Însă noi voim a cugeta despre minunile mării. Trebuie să aducă în uimire și admirare, a auzi, că pe fundul mării există o lume de plante, despre care noi nu avem nici o idee. Aici sunt grădini de flori cu o frumuseță nespūsă de colori, păduri și livezi, pe cari pasc vacile de mare în mod pacinic. S'au aflat deja mii de soiuri de plante, care cresc pe fundul mării. Un soi crește de 70—300 urme de înalt și cu frunze de 30—40 urme de lungi. Există păduri mari, submarii, în care locuiesc cărcarii (peștii mănecători de oameni) și calul de mare roade pomii. Marea formează camera inimii creaturii, din care curge viața prin toate vinele naturei. Ea formează locuința și nutritorul nenumăratelor creature; ea să face drumul conlegător a popoarelor, ca învățător și crescător a națiunilor, ca camera cea necesabilă de bogății a pământului. O minune a lui Dumnezeu este spre pildă golful cel mare, care depune circulara sa de 4000 mile regulat. În golful cel ferbinte la Mexico să încălzește apa ca într'o căldare, apoi merge el dealungul țărmlui vestic de Europa, face Englanda ca o grădină fructiferă, domolește frigul țărilor po-

lare și duce spre ele mii de trunchiuri de lemn din pădurile străvechi ale Americii. Cine i-a dat acest ordin? „Tu singur ești Iehova!”

Apoi sunt în mare milioane de animale ierbivore, numite polipe, cari zidese căsi cu sute și mii de etagii, pentru fiecare fiu una nouă. Din aceste devin colinile, cari formează stânci puternice în mare, cari au spart așa multe corăbii. Aceste ființe mici fac de multe ori palaturi încântătoare cu turnuri ascuțite și steaguri pe ele, și înconjurate de grădini, cari strălucesc în colorii minunate de frumoase. În mărilor sudice au zidit aceste animale mititele insule întregi de corale, care dau locuitorilor de toate: aer sănătos, climă moale, pământ fructifer, apă bună. Acolo este și primăvară vecinică. Oceanianul n'are nici o grijă de nutremânt și îmbrăcăminte. Fără de osteneală gustă el fructul palmierului de cocos, a pomului de pâine și a altor plante. Pe lângă acestea are el pești, cât numai voiește. Și totuși sunt oamenii în această mărire paradisiacă trândavi și animalici pentru că le lipsește Evangelia despre Iisus, vestea iubirii făptuitoare de Dumnezeu și de oameni.

„În ea sunt târitoare fără număr, animale mici și mari“. Bogăția vieții în mare este nemăsurată. Puternice sunt oștirile peștilor. Până acuma să cunosc peste 8000 soiuri, și acestea nu sunt încă toate. În miezul nopții dela 24 spre 25 Iunie să pare pe valurile mării nordice a apărea lumini strălucitoare. Aceștia sunt „fulgerii eringului“, sămnul dumnezeesc, care vestește dela corabie la corabie secerișul cel mare a eringului. O lume via iasă din adâncurile mării. Milioane și bilioane de eringe plutesc spre concavități și ape șese, ca să depună icrele lor. Mergerca lor e așa deasă, ca niște regimente, și cu mile îndepărtate să pare a fi marea neagră. Aceasta face Dumnezeu și împlinește psalmul 104, 27—28.

În asemenea masse apare sprotul n Englanda, care susține milioanele

de oameni cu un nutremânt bun și ieftin peste iarnă. La țărnul ostie a Americii vine primăvara batoeul în așa masse, că mii de corăbii cu 100,000 de oameni, sunt ocupați și fiecare corabie prinde câte 40—50,000 de pești. Înmulțirea peștilor e nemărginită. Cei mici depun anual peste 100,000 icre, iar batoeul și vârlanul milioane.

„Leviatanul (chitul) pre care tu l-ai făcut“. Cărcarul sau mănăitorul de oameni, crește până la 30 urme de lung și circa 100 de măji greutate. El înghite cai întregi, ba, vase cu carne. Chitul, cel mai mare din toate animalele, crește de 60 până la 100 urme de lung; corpul său are 40 urme în jur și să face până la 2000 măji de greu. Gura lui deschisă formează o peșteră, în care ar putea intra o luntre cu oameni cu tot. Gâtul lui e însă așa strâmt, că nu poate înghiți un om de tot. El trăiește din pești mici și animale moi. Limba lui e de 18 urme lungă, 10 urme de lată și până la 80 măji de grea. Eschi-noțul are toate dela chit: Cort, nutremânt, îmbrăcăminte, corabie și sanie.

Spre sfârșit încă câteva cuvinte despre năsipul mării. Prin Ieremia 5, 22 zice Dumnezeu: „Cel ce a pus năsipul hotar mării, dupre un ordin perpetuu, preste care nu poate trece“. În cel mai mic să oglindează cel mai mare. Ce-i mai puternic leagă Atototputernicul cu cei mai mic. Marea cea mugitoare cu malul cel de năsip, pentru cel eugeător o reflexiune a celui Vecinic. De ar putea un fir de năsip spune istoria purcederii și păstrării sale, aceea ar fi o istorie a iubirii și credincioșiei lui Dumnezeu. Așa și tu și cu!

Ce este năsipul de lângă mare?

Știința naturei a făcut mari lucruri, și a aflat multe enigme. Dară ea abea a pūsit pe pragul sfințeniei creaturii, și la întrebarea: Ce este firul de năsip? rūmānc ea dator cu rāspunsul. Oare de ce? Ea nu o știe. Știința adevărată e umilită și modestă. Știința pe jumătate să îngāmfi și joacă fala

goală, ca copiii cu beșicile de săpun. *Fapt* e numai aceea, care *făptuiește* ceva. Iar năsipul formează o armată de servitori ai lui Dumnezeu și face problema sa în economia casei naturale în mod faptic.

Până când valurile turbate ale mării au împins și spart stânci până la 800 miji, trebuie să se plece naintea fiivelor celor mici de năsip. Malurile de năsip singure scutesc mai sigur de valurile mării. Chiar și în năsipul sbrunător să frânge puterea valurilor. Și cât de mici sunt acești scutitori ai oamenilor! Eu mă încercui odată a numără o nițică de năsip, dară nu-mi era cu puțință. Așa păcatele noastre. „Dară puțințea păcatelor mele, ele sunt ca năsipul mării!...” Micha știe s'at și răspuns în cap. 8, 18. 19: „Unde este așa un Dumnezeu, ca tine? Care ierți păcatele... El va arunca păcatele noastre în adâncul mării”. Aceasta-i 48,000 urme de adâncă. Aceasta-i de ajuns. Aliluia! Amin.

„Pre tine te vestesc soarele și furtuna,
Pre tine te laudă năsipul mării...”

Din Wgo.

Socoteala noastră despre întrebunțarea darurilor primite.

(Mateiu 25. 14—30.)

Domnul Iisus să asamănă pre sine în acest cuvânt biblic cu un om, care împarte bunurile sale servilor săi spre circulare pentru el, merge de parte preste țară, să întoarcă și ține socoteala finală. Christos s'a dus dela noi la înălțarea sa în cer, dară El va să revină. În acest răstimp, în care El s'a pus de-a dreapta majestății în nălțime, să lucreze toți fiii lui Dumnezeu cu darurile primite dela El pentru împărăția lui. La venirea lui ne va trage El la răspundere, cum am lucrat cu darurile primite și ce am câștigat cu ele. Astfel ne pune pilda noastră înaintea socoteala noastră despre folosirea darurilor primite. Ea să cere de dăruitorul darurilor, a cărui personalitate ne este bine cunoscută. Iisus este aici asemănat cu un om. Într'adevăr,

El era un om! Ce un om! Nobil din naștere, că El aparținu sãmânții lui David, nobil în întregul său caracter. Unde este o stare nobilară, care vine asemenea cu a lui? Unde este vr'un om, care sar putea asemăna cu Iisus? Iisus era un om fără de păcat și pentru aceea de tot „nobil”, nu mai puțin era El un om sârguincios, pre care mai trebuie să-l luăm ca exemplu la folosirea darurilor noastre. El a lucrat în lucrătoria de teslar și a umblat în jur ca predicător. Căutarea lui externă nu s'a deosebit nici de cum de a altor oameni. Îmbrăcăminte și modul vieții i-au dat sigilul unui om adevărat, este că cu un caracter sfințit, nepăcătoș, prin care s'a deosebit El de alții. Christo se și Domn a tuturor oamenilor, mai ales a răscumpărăților și adunării sale. Lui i-a predat Părintele toată judecata. Lui este dată toată puterea în cer și pe pământ.

Așa o personalitate este vrednică și în stare, a lua la mână împărțirea darurilor. La înălțarea sa la cer s'a îngrijit Iisus de aceea, ca adunarea să fie înzestrată cu darurile cele de lipsă. „Suindu-se la înălțime a făcut mulți robi, și a dat daruri oamenilor”. (Efes 4, 9.)

Din ce constau aceste daruri? Adunării sale a dat Iisus adevăruri mărețe, legiuri plăcute, promisiuni prețioase, putere biruitoare. Fiilor și servilor săi dădu El darul Duhului sfânt, care-i face destoinici, a vorbi despre adevărurile cele mari Dumnezești a urma ordinelor, a-și însuși promisiunile și a folosi puterea.

De darul Duhului sfânt să țin alte daruri deosebite, spirituale. Acelea sunt puteri creatoare, care ni le împarte Iisus, îndată ce desvoltăm o funcțiune de tot nouă sub înfrurirea vieții lui.

În pilda noastră primește *fiecare* serv „Mnale” sau „Talente”; așa capătă fiecare fiu alui Dumnezeu dela Christos prin Duhul sfânt daruri. Cele mai principale din ele sunt după I Cor. 12, 8—10: Darul vorbirii pentru pre-

dicat, mărturisit, pentru rugăciune și darul cunoștinței spre pricepere în întreaga coerență a mântuirii câștigată în Christos și descoperită.

Un alt dar este *credința*, nu credința mântuirii, care nu-i un dar, ci o proprietate a credinciosului, care de și formează rădicina vieții creștină, însă nu e fructul aceleia, Pavel deosebește I Cor. 13, 2 punctual între credința mântuirii și între credința ca dar. Cea din urmă păsește cu îndrăzneală în față cu toate piedicile care s'ar pune în cale la ocațiuni externe poșederii mântuirii, și le învinge cu hotărîre factual puternică. Aceasta credință, care mută munți, să roagă: „Părinte, eu știu, că tu mă ascuți totdeauna.“ Cugetă la bărbatul credinții George Müller? Cuvintele lui Iisus la Mateiu 17, 20. 21 să rapoartă la aceasta credință.

Darul *vindecării*, care e în coerență cu darul credinții, întrucât să încrede Atotputernicului, face destoinic, a ajuta în boale. Un Petru putu zice: „Școală și umblă!“ (Fapt. 3, 6.) Iacob 5, 14. 15 au și astăzi putere.

Este un dar deosebit a rugăciunii, înaintea căreia să îndepartă boala. Însă Domnul n'a dat nici când aceste daruri așa în mâinile oamenilor credincioși, că trebuie în tot cazul să lucreze vindecări neîndoielnice. Această putere negreșit lucrătoare nu o poședea nici chiar un Pavel. El nu ar fi lăsat pre iubitul său Trofim bolnav în Milet (2 Tim. 4, 20), dacă l-ar fi putut restaura prin o rugăciune.

Mai departe să fie amintit darul *facerilor de minuni*, cum le împlini Petru prin învierea morților, precum și darul *profeției* spre edificare, îndemnare și mângăiere. (I Cor. 14. 3.)

Darul *deosebirii duhurilor*, și acela a *vorbirii în limbi* și a *explicării* este un dar subordonat. Pavel zice, el mai voiește a vorbi cinci cuvinte cu mintea sa decât zece mii în limbă străină.

Afară de aceasta sunt nu mai puțin importante daruri, care sunt active în liniște, după cum le numește Pavel la Romani 12, 8—21, adecă

darul îndurării, a jertfirii, a iubirii, a umilinții, a bucuriei, a îndelungi răbdării etc. Ele nu să descoper în mod bătător la ochi ca cele mai de sus, cari pentru aceea adeseori, precum și dela Corinteni, erau dorite din poftă egoestică și trufie, până când acestea, cari fac mai puțină vază, sunt înse de mai mare folos, sunt puțin prețuite. „Sunt diferite daruri, dară același Domn, și sunt diferite servicii, dară același Domn, care lucrează toate în toate.“ (I Cor. 12, 4—6.)

Toate darurile sunt foarte prețioase, la care ne face atenți suma cea mare a unui talent. Sângele lui Christos formează prețul cel mare, neprețuit a acestor daruri, care sunt diferit împărțite. Domnul pildei noastre dădu unui serv cinci, celuilalt doi, la al treilea un talent. „Că El împarte la fiecare după cum voiește.“ În cercul învățăcelilor sunt Petru, Iacob și Ioan întăeți. Lor li iertat a fi martori înjosirii sale dureroașă în Getsemane și a glorioasci înălțare pe muntele schimbării la față. Iarăși este cercul cel strâns înaintea cercului larg a învățăcelilor întăetat, pre când cel dintăiu poate petrece pre Mântuitorul. Toți apostoli sunt diferit dăruiti după starea (nu bogăția) lor, dupăcum a pretins'o vremea, împrejurările și teritoarele de lucrat. Că încă și astăzi este așa, o vede fiecare. Nu fiecare credincios, nu fiecare comunitate (adunare) locală și nici fiecare vreme are toate darurile, ci totdeauna, după pretindere. De ai primit tu multe daruri, nu te fâli, nu te arădica sau nu nesocoti nici chiar pre cei mai puțin dăruiti. Numai corespunderea ta va fi mai mare. „Celui ce s'au dat multe, multe se vor cere dela el.“ Cei mai puțin dăruiti să nu fie cu ochi răi, pentru că darurile diferite sunt odată voia și înțelepciunea lui Dumnezeu. Însă nimene nu să cugeie, că nu ar fi dăruit cu ceva. Un dar a primit fiecare. Dacă Dumnezeu ți-a dat puțin, atunci nici nu cere El mult dela tine. Cunoaște-ți tu numai lămurit darul și cercul tău de activitate,

și apoi te silește cu sânguință și simplitate, a servi Domnului în care te-a așezat Dumnezeu, că tu vei avea să dai odată sama.

Din Wgo.

Viața cea nouă în praxă*).

(2 Corinteni 5, 17).

Poporul nostru a ajuns în secolul din urmă două perioade foarte diferite. Dela 1812—40 era o ținere visătoare și fantastică de festivități în trecut în preponderență. O neburcurie comună în prezent își făcu loc; nu era înaintare în Stat și popor de observat. Dela 1840—80 să făcu altcum și mai bine. Și revoluțiunea din 1848 a ajutat mult aceasta. Cu excepțiunea întrupării și răscumpărării lui Christos să începu acuma cel mai mare period a istoriei lumii. și cine să încalță aici în pantofi copilărești, a ajuns schimbările cele mai minunate ale pământului. Vapor și electricitate au pășit aici în stăpânirea lor; trenul și telegraful, corăbiile cu vapor și cabela (telegraful fără sârmă) au legat acuma iute la olaltă oamenii și țările. Bucurie de prezent și lucrare cu scop știut s'au arădicat acuma pe tron. Bărbați ca Bismark și Wilhelm I. nu au petrecut vremea lor în visare și amețală, ci fapte și cauze făptuitoare au caracterizat calca vieții și stăpânirii lor.

Multă asemănare are viața spirituală și istoria comunității noastre. După bătăliile de libertate și învingeri mari, cari le dobândi pionierii noștri, a ocupat ici și colea loc o existență vezibilă. La începutul cel plin de viață s'au ocupat până la desgust cu pocăința și pătenia zilelor trecute și n'au înaintat în viața dumnezească. După un model hotărît, care era câte odată și cam sucit, s'au croit exercițiile spirituale (cu durere, că și astăzi este așa ceva în unele locuri).

În unele locuri s'a pus numai cina iubirii ca exemplară, la care până dimineața la 4 oare erau pocăirile istorisite. Era cam așa, cum instruă un om pios un papagal, care întreba de fiecare cercetător: „Ești tu pocăit?” Dacă înrătorul răspundea cu da, adăugă papagalul foarte îndestulat: „Atuncea-i bine!”

Aceasta însă nu-i bine, pentru că nu-i biblic. Dacă un copil s'a născut, atunci încă nu sunt toate bine. Atunci numai să începe lucrarea și activitatea, edificarea și creșterea vieții. Așa este și în viața spirituală. Dacă pătrundem mai aproape spre temata noastră, atunci o punem sub cuvântul apostolului: „Drept aceea, de este cineva în Christos, este o creatură nouă; cele vechi au trecut, iacă s'au făcut nouă.” — Cuvântul „toate” s'au făcut nouă, lipsește din manuserisele cele mai bune și din viața celui mai bun creștin. Dacă vorbește Pavel despre o creatură nouă, atunci accentuiază el cu aceea:

I. Presupunerea hotărîtă a vieții nouă.

Că noi suntem din natură morți prin fărădelegi și păcate, ni nouă clar, și că noi în această stare fără de Christos, fără de Dumnezeu și fără de nădejde suntem. De asemenea clar ne învață scriptura și pătenia, căci cu „a fi în Christos” este cugetat începutul temelial a vieții nouă. „Deci fiind voi în Christos Iisus... v'ați făcut aproape prin sângele lui Cristos.” Credința cea vie în Iisus ne unește așa intim cu El, că ne-am făcut părtași vieții lui. Aceasta nu să poate nici cum mai tare accentua, decât o spune Pavel la Efes. 2, 4—6: „Dară Dumnezeu... fiind noi morți prin păcate, ne-a viuăcut împreună cu Christos și ne-a sculat împreună cu El și ne-a pus a ședea împreună în cer în Christos Iisus.” — Aceasta-i mai mult ca pocăința și pătenia creștină. Această-i știința stării noastre măreață și a moș-

*) Predică de învățătură, ținută în Berlin la conferința reuniunii germană în ziua de 2 Septembrie a. c. de G. Meier.

tenirii glorioase cu El; aceasta-i cunoștința nobilității noastre înaltă. Aceasta-i împlinirea dela Ioan 17, 3: „Aceasta este viața veșnică, ca să cunoască ... pre Iisus Christos“, nu numai după minte a cunoaște; ci așa ca Petru. (Ioan 6, 68. 69.)

Despre creștinii dintăiu, cari altfel cunoșteau pre Iisus, stă din nou scris: „S'au adăugit la Domnul.“ (Fapt. 5, 14; 11, 24.) Ca membre vii fără legate împreună cu capul și apoi și cu corpul Adunării uniți. Despre așa unii mărturisește apoi apostolul: „Drept aceea nu este nici o condamnare întru aceia, ce sunt în Christos Iisus.“ —Aceasta-i viața nouă după scriptură.

II. Raportarea cea clară în viața zilnică.

Dumnezeu ne-a chemat, a pune iarăși învățătura despre învoire și renașterea personală pe sfecinic. El ne-a dat și însărcinarea, a reprezenta poziția biblică a botezului și deciziunea dumnezească a comunității credincioșilor. De după formă și învățatură stăm noi de sigur mai aproape comunităților apostolice. În raportarea ființei și a realizării vieții dumnezești însă nu suntem noi aceea ce ar trebui să fim. Deși o știm noi, că și creștinii dintăiu nu au ajuns aceasta pe deplin, ce le era descris de Domnul ca ideal și de apostoli ca țintă. Însă noi stăm totuși în pericolul, a face în urma pocăinții un punct și a ne da îndestulați cu aceea, că ne numim „credincioși“. În vremea noastră amenință comunităților scunzirea (turtirea) și viața lumească, și acest pericol va fi cu atât mai mare, dacă de aceasta este legată dreptcredincioșia și constituția bună, adecă ortodoxia baptistică.

Cum poate însă a se raporta viața cea nouă practic?

I. În comunitatea jugului lui Christos.

Iisus strigă în lume: „Veniți la mine toți“ ... Dară apoi zice El către cei veniți: „Luați pe voi jugul meu“... Cu aceasta e cugetat jugul dublu, în care se prindeau oarecând (și acuma

în multe locuri) boii și vacile. În acesta devineau fără de voința proprie și făceau adevărat cuvântul: „Unde tu mergi, voi merge și eu.“ Așa strâns și intim voiește Mântuitorul a ne prinde împreună cu El. Ca noi să nu ne înfricăm de această legătură cu El, ne spune El încă: „Că jugul meu este bun și sarcina mea ușoară.“ — Ce nouă ne lipsește, nu-i nimica nou, ci legătura cea vechiă din inimă cu Domnul, mai multă comunitate de viață și iubire cu Iisus. Unde Iisus este, acolo voim și noi a fi; unde El nu poate merge cu noi, și noi voim a rămânea departe. Dară dacă suntem noi totdeauna la El, atunci și suntem pe cea mai bună cale, a deveni cum El este. Votul cel vechiu voim noi a căuta să-l realizăm tot mai mult: „Cu tine-a face și-a lăsa toate...“

2. În tăgăduirea de sine și în jertfire.

„Urmați-mi, ne strigă Christos...“ Această pretențiune a grăit-o Domnul așa de multe ori. (Vezi d. e. Luca 9, 23.) Aceasta a accentua, este în vremea noastră setoasă de poște și petreciuri atât de lipsă! Pavel vorbește despre oameni, „a căror pântece este Dumnezeu lor, cari numai la cele pământeste cugetă“, și el li numește cu lacrimi „vrăjmasii crucei lui Christos“. Filipeni 3, 18—19.) Ah, fugirea de cruce este generațiunii noastre modernă atât de însușită!

Dacă cu durere la cei mai buni nu s'au făcut încă toate „nouă“, atunci ar trebui la toți credincioșii să fie aceea despre lăsarea celor vechi, cari de multe ori sunt fraților o piedică și lumii un scandal. La aceasta cuget eu și la lucrurile mijlocii, pentru cari cei credincioși au acuzi o conștiință largă, acuzi strămtă. Pavel stătea și trăi într'o sferă liberă a legii lui Christos și a Duhului lui Dumnezeu, în care nu există ceva absolut de oprit nici de poruncit. Dară tocmai pentru aceea strigă el din nou: „Toate îmi sunt permise; dară nu toate îmi sunt de folos. Toate îmi sunt permise, dară eu nu vreau să fiu stăpănit de

ceva." Baza la această tăgăduire de sine de bunăvoie o arată el la 1 Corinteni 6, 11.

Libertatea absolută a creștinului este legată de legea lui Christos, și în acest înțeles strigă Pavel: „Toate sunt ale voastre iar voi ai lui Christos; iar Christos este al lui Dumnezeu.” În folosirea Incerurilor acestei lume să exerciteze creștinul legea spirituală și să se învețe a o acomoda, atunci e el un om liber, spiritual. „Când creștinii slabi sau copii în credință prin alții seduși, să îndrăznesc a juca pe cel liber, atunci însărcinează ei conștiința lor și păgubesc viața lor lăuntrică.” Pentru aceea n'ar trebui, ca fiii cei mai înaintați a lui Dumnezeu să uite, că ei trebuie să fie celor slabi o pildă, ca conștiința lor să nu fie încurcată. La credincioși n'ar trebui nici când să sune: Aceasta nu-mi este iertat, ci: Aceasta nu-mi lipsește. Adevărata folosire a libertății e totdeauna subordonată privirii la existența și creșterea vieții spirituale și a celui alt. Așa dară tot aceea lege a spiritului care face pe om liber, îl leagă de legea iubirii, de legea lui Christos. Aceasta cugetă și apostolul la Rom. 12, 1. 2; Efes. 5, 1. 2.

„Iubire, care ai biruit
Cugetul meu impietrit;
Iubire care m'ai legat...”

3. În asemănarea morții și vieții lui Christos.

Pe monumentul mormântului moșului femeii mele în G. stau cuvintele: „Pre când trăia, muri el; deci că a murit, trăiește.” Aceasta-i biblie și asemănă cu Christos. Aceasta-i creștinătate practică. Aceasta-i după Rom. 6, 3. 4 însemnătatea adâncă a botozului nostru.

„Mort păcatului, liber, nu legat,
Cu El murit, cu El inviat!”

Aceasta trebuie să pătrundă mai mult în cunoștința vieții nouă: „Așa și voi, socotiți-vă că ați murit păcatului și trăiți lui Dumnezeu în Christos Iisus Domnul nostru.” Pavel strigă

cu privire la lume, satana și păcatul: „Eu mor zilnic.” (compară Romani 8, 1.). Naintea textului nostru stă ac: stă parte a vieții nouă bazată pe ea: înțele: „Că iubirea lui Christos ne constrânge astfel...” (2 Cor. 5, 14. 16.) Tot aceea dorește el la Gal. 2, 19. 20: „... eu sunt crucificat cu Christos. Eu trăiesc, dară nu mai mult eu, ci Christos trăiește în mine.” Pentru aceea și la Gal. 6, 14: „De parte să fie de mine a mă lăuda, de cât numai de crucea Domnului nostru Iisus Christos, prin care lumea îmi este mie crucificată și eu lumii.”

Aceasta-i fructul adevărat și urmarea vieții nouă; într'aceasta să arată praxa creștinătății adevărată. Iar la crucificare și moarte urmează învierea și înălțarea la cer și cu aceasta aceea, ce Pavel raportează ca rezultat a comunității vieții cu Iisus: „Când se va arăta Christos, viața noastră, atunci și voi împreună cu el vă veți arăta în mărire.” (Col. 3, 4.)

Din Wge.

DIN FĂURIE.

Achan a văzut la ruina Ierichonului o mantie babilonică, două sute sicle de argint și o placă de aur și le „luă cu sine”. (Iosua 7.) Ce făcu el deci cu aceasta pradă? Luă el mantia pe umerii săi și să preumblă prin tabără, sau o acută el așa în cortul lui, ca toți trecătorii să o vază și să-l pizmuiască pentru ea.

Sau cu arginții, ce făcu el cu ei? Zuruia el cu ei cu plăcere în mâinile lui, precând ședeau naintea ușii cortului său.

Sau cu placa de aur? O puse el doară să clipească în lumina soarelui? Ah nu! După ce le avea el, era dusă bucuria de ele! El le îngropă în pământ.

Ce, mantia cea frumoasă în pământ? Acolo acuși se va fi stricat de umezeală!

Vedeți, aceasta-i înșelăciunea păca-

tului. Mai înainte stelește ispititorul bieteii sale victimă icoanele cele mai mărețe, în urmă să dovedesc ca chipuri amăgitoare. Diavolul e totdeauna și în tot cazul un înșelător. Cine dela el așteaptă, ea să-și țină vorba, acela-i un biet strop. Câtă frică o fi putut deci Achan avea pentru furtul său. Oare nu vă cădea locul cel prospăt din cortul său în ochi? Oare nu l-a fi văzut unul sau altul, când luă el prada sa cu sine? Oare n'ar fi mai bine, dacă ar îngropa el aceste obiecte altundeva? Oare cum să înceapă el, când se va sparge tabera și poporul trebuie să meargă mai departe? Tot întrebări, care îl aruncă dintr'o spaimă în cealaltă.

Și acum, cei ce cetesc ziare, ar putea cugeta la procesele mai noi. Că biata victimă să numește Petru sau Pavel sau oriși cum. Totdeauna-i tot aceea istoria. Mai întâiu icoanele cele mai strălucite, după aceea ședere tâmpită, mușcări de conștiință, rușine, temniță, un capăt cu spaimă. Cât de adevărat e totuși, că păcatul are cincidegete, din cari pune două pe ochi, două pe urechi și al cincilea pe gură; adecă păcatul face victima sa orbă, surdă și mută. El face victima sa ca sclav fără de voie.

Toate acestea sunt lucruri înfiorătoare, și totuși am spune și aici cu profetul: „Dară cine crede predicii noastre, și cui s'a descoperit brațul Domnului?” Vremea noastră înțeleaptă nu mai crede astfel de fățării; ea e „liberă” — da, atât de liberă, că ei sunt deschise toate ușele temnițelor, atât de liberă, că pe sama ei să zidesc neîncetat institute de leuire, atât de liberă, că fundul icoanei ei e împodobit cu o spânzurătoare! Minunată libertate! Să ne ferim noi de ea și să ne lăsăm a fi bine legați de isus, cel ce ține, ce El făgăduiește. Pre cine îl face Fiul liber, acela-i liber într'adevăr!

* * *

„Numai nu te arăta, ca și când ai mai putea tu ceva învăță!” Aceasta-i astăzi parola în cercurile cele mai

îndepărtate. Chiar și oameni de tot tineri o vestesc ca stea conducătoare, ba, tocmai ei să pun la aceasta încredere mai ales în front.

„Ce și-ar inchipui oamenii, dacă ar observa, că am vrea să mai învățăm ceva dela ei?” Acest triumf firește că nu-i iertat să le lăsăm noi lor!

Nu, nu, numai nu mai mult învățat! Nici a spune oarecând, că te-ai greșit! Nici a te ruga oarecând de iertare! Tu ști toate. Tu le și ști toate mai bine. Cine nu vrea să crează aceea, acela-i tocmai un biet cap prost.

Dară... te rog foarte a mă scuză, că eu sunt indoielnic la destoiniciile tale cele mari și știința ta întinsă! În sfârșit s'ar putea totuși alla oarecare în lumea întreagă, care ar ști mai mult ca tine, dela care ai putea tu ceva învăța, spre pildă pantofarul! Sau faci tu totdeauna însu-ți pantofii tăi? Sau eroitorul! Sau faci tu totdeauna însu-ți hainele tale? Sau brutarul! Sau doară mănănci tu numai pâinea, care tu ai frământat-o? Sau teslarul! Sau locuiești tu în casă, care tu ai făcut-o? Sau măcelarul! nu mănănci tu nimic, ce nu tu ai junghiat, tăiat și afumat? Sau plugarul! Sau nu vine pe masa ta pâne, acărei bucate nu tu le-ai sămănat, cosit, îmbletit și măcinat? Sau poetul! Sau cetești tu numai poesii, cari tu le-ai compus? Sau învățatul! Sau te interesează numai cărțile de tine scrise? Și mai câte sunt, cari tu nu le știi, nu le cunoști, nu ai nici o idee de ele; cugeți tu, că dacă nu să găsește ceva în cartea ta, atunci și a altora e tot așa de goală! Dacă un Columbus nu s'ar fi luat pe cale, nici când nu ar fi aflat, că există și o altă parte de pământ! Dacă alții oameni sărguincioși nu s'ar fi pus, a căuta spre cerul stelat, cine ar ști, că există mii și milioane de stele mici și mari, că cei mai mulți nu-și aduc aminte a cerca. Dacă iarăși alții nu s'ar fi apucat, a cerca ce este în sânul pământului și în munții cei mari, de unde am ști noi, că există cărbuni, aur, argint, aramă, fier și alte metale

prețioase! Dacă nu și-ar fi adus alții aminte, că și pe fundul mării trebuie să existe viață, eu de sigur nu ași fi făcut-o, că nu am nici vremea, nici știința și nici curagiul la aceea. Așa dar bunul Dumnezeu a făcut multe lucruri mărețe și le-a ascuzat ascunse de ochii multora, însă nu de toți sunt ele ascunse, dară nici mie, nici ție, ci numai trebuie să avem voie a căuta. Dacă nu ne-om pune pe visate zicând, că dacă eu nu le-am aflat nici în biblia mea și nici nu mi-au sburat pe neașteptate în gură, atunci nici nu pot acelea exista. Sunt însă lucruri, de cari oamenii nu au drept a se atinge, precum: ploua, grindina, frigul, căldura și alte puteri naturale. Că va fi plouă, mai pot oamenii ghici de pe oarecareva semne observate, dară a face cineva să plouă după dorința lui, sau să oprească aceea, ar fi o prostie a și gândi la așa ceva. Acestea le-a păstrat bunul Dumnezeu în puterea sa.

Ah, omuțele, cunoaște-o numai că tu ești un strop la veadră! Cultura ta constă din $\frac{99}{100}$ de închipuire. Dacă nu vei începe tu curând, a lăsa aceasta prostie, nu preste mult vor începe a arăta spre tine cu degetul ca unul din cei mai închipuiți stropi ai timpului său.

Lasă să ți să spună, că tocmăi oamenii cei mai bravi și mai cuminte în totdeauna și în tot locul au învățat. Lor nu le-a fost nici un copil prea mic, ei învățau dela el, nu era serv, nu servă, industriaș, nu plugar, nu era căne pe stradă, nu era pasăre pe arbori, nu era furnică în câmp, dela cari n'ar fi ascultat sau văzut ceva de învățat. Și ce au mărturisit ei la sfârșitul învățaturii și studiei lor? „Cei mai mulți oameni nici nu cred, cât trebuie învățat, ca să știm, că nu știm nimic.“ Așa-i, că acești învățați au fost foarte proști! Să poate! Dară prostia lor îmi place de o mie de ori mai bine, decât îngâmfarea ta și eugetul tău închipuit. De unde însă vin aceste? Dela nemăsurata taxare a preanonatului tău **Eu**. Iar scriptura

spune: „Începutul înțelepciunii este temerea de Dumnezeu. Aceasta-i o bună înțelepciune, cel ce lucrează după ea, aceluia laudă rămâne în veac.“ Și o altădată: „Celui umilit dă El îndurare.“

După Wge.

MISSIUNE.

* **Botez în Talpoș.** Cu ajutorul bunului Dumnezeu am avut botez în Sept. 22 în Talpoș, la care s'au botezat 23 suflete în moartea lui Iisus Christos, care au făcut bună mărturisire înaintea multor martori și mai ales înaintea lui Dumnezeu, că îl vor sluji până la moarte. Domnului Iisus i-a fost milă de ei și i-a primit în turma sa.

Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. G. Florian. La acest botez au participat mai mulți frați și surori din mai multe comune; deși era o vreme ploioasă, totuși a fost un număr frumos de popor, care a privit lucrul lui Dumnezeu. Și corul cel brav din loc a cântat frumos.

Noile plante au fost din Talpoș 15, din Bodi 5, Ocuriș 2 și Coroi 1. Dee Domnul roua binecuvântării sale preste noile plante, ca să fie statornice în legământul lui cel sfânt, după cum au și dat dovadă. Dee bunul și înduratul Dumnezeu binecuvântarea lui bogată preste mai mult popor, ca să vină la pocăință, ca să se înmulțească turma lui și ca numele Domnului să fie de mai mulți laudat și mărit.

Trimes de T. Socială.

* **Botez în Kürtös.** Cu ajutorul bunului Dumnezeu am avut un botez frumos în ziua de 1 Septembrie în Curtici, unde s'au botezat după a lor mărturisire bună 20 de suflete mântuite în moartea lui Iisus. Actul botezului s'a îndeplinit prin fr. Erdős, bătrînul adunării din loc. Domnul să fină noile plante în grădina sa, ca să-i fie lui spre onoare.

Un participant.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminică în 3 Noembrie.

44. Aluatul Fariseilor.

Marcu 8. 11—28.

Cuvânt de aur: „Eu sunt lumina lumii; cel ce-mi urmează, nu va umbra în întunec, ci va avea lumina vieții.” Ioan 8, 12.

Săturarea celor cinci mii de bărbați aduse pre popor în mare însuflețire și așteptare. Dară când Domnul nu să învoi la cugetul și planul mulțimii, că nu să lasă a fi pus ca rege, ci din contră a înfruntat poporul, că să îndestulă cu hrana pământească și nu caută și nici primește pâinea sufletească, atunci să începu, a fi în jurul Domnului tot mai puțini. Ciocnirile cu cărturarii și fariseii erau tot mai multe, și vrăjmășia lor creșeu. Deși am văzut noi în lecțiunea din urmă, că încă 4000 de bărbați s'au adunat în jurul lui Iisus, dară mulți erau deja de departe veniți (Marcu 8, 3), și ceilalți erau mai mult din Galilea păgânilor, așa că iudei curăți numai puțini erau. Și modul cum vindeca Iisus pre bolnavi, e memorabil după nutirea celor 5000. Îndată după aceasta minune era credința în El așa de mare și tare, că numai doreau a se atinge de peala vestmântului său, și toți, cari o făceau, să vindecau. Dară mai târziu vindecă El pre surdumul în de tot alt mod, precând El cu acela singur și personal lucra și folosi și mijloace, și tot aceea metodă de vindecare o aflăm noi în lecțiunea de astăzi la cel orb. Vremea pe de din afară strălucită era trecută la Iisus, El merse spre suferințele și moartea sa.

Aici vedem noi: 1. O cerere neimplinită. (vers. 11—13.) 2. O dojenire foarte de observat. (v. 14—21.) 3. O vindecare memorabilă de orb (vers. 22—26.)

Întrebări: 1. Cine veni la Iisus, ca să-i pună tot felul de întrebări? 2. Ce poftiră fa-

riseii în sfârșit? 3. Cum găta Iisus cu ei? 4. Care dojană îndreptă El către învățacei? 5. Cum înțeleseră ei aceasta? 6. Cum le-o explică deci Iisus? 7. Ce cugetă El cu aluatul fariseilor? 8. Ce fel de bărbat adusera la Iisus? 9. Cum vindecă Iisus pe acest Orb? 10. Ce ne spune nouă aceea, că el nu putu îndată vedea toatebine? 11. Ce țî s'a făcut fie important din aceasta lecțiune?

Duminică în 10 Noembrie.

45. Păcatul beției.

Isaia 28. 1—15.

Cuvânt de aur: „Vai de acci cari sculându-se de dimineată, alcargă după băuturi îmbătătoare, de acci ce șed până târziu noaptea, până ce-i inferbântă vinul.” Isaia 5, 11.

În lumea întreagă, unde e pus planul lecțiunilor noastre ca bază de învățură a școalelor de Duminică, se va vorbi astăzi despre păcatul beției. Acest păcat să numește păcatul național german (și român), și aceasta-i mare rușine pentru noi, dară totuși este lătit în toate părțile și exerciază în tot locul o funcțiune aducătoare de stricăciune. După cum ne arală lecțiunea noastră, beția este un rău vechiu și un păcat, care nu cruță nici un popor și nu trece pe lângă nici un rang. Lecțiunea noastră nu are de lucru cu păgânii, ci cu poporul cel ales și la aceasta sunt chiar și preoții și judecătorii acuzați. Aceasta ne supune cât de mult ar trebui să fim noi cu pază și cât ar trebui să ne păzim pre noi, ca să nu fim cuprinși de ea. Din contră ne scutim pre noi și ai noștri mai bine prin reținere deplină de alcool. Și într'adevăr, așa unui vrăjmaș înfricoșat, urit a poporului n'ar trebui să-i dăm nici cel mai mic loc în casa noastră. În aceasta a fi radical e arma cea mai bună de scutire.

Aici vedem noi: 1. Alcoolul răpește cununa și mărirea. (v. 1—6.) 2. Alcoolul face „turbați” pre preoți și profesii. (v. 7—10.) 3. Alcoolul trage în urma sa dreapta judecată a lui Dumnezeu. (v. 11—15.)

Întrebări: 1. Despre ce vorbește lecțiunea noastră de astăzi? 2. Cum e Efraim numit

în ecțiunea noastră? Că a lucrat aici alcoolul? 4. Care băuturi conțin alcool? 5. Ce fel de oameni pot fi ruinați de alcool? 6. Cum să vad de multe ori alcoolisti? 7. Ce fel de vorbire au oamenii beți? 8. Care pedeapsă le făgăduiește Dumnezeu? 9. Cum să arată ei față de predica Dumnezeiască? 10. Ce ar trebui să cunoști și să vezi totdeauna în alcool? 11. Ce vrei să faci tu de acuma înainte cu alcoolul?

Duminecă în 17 Noembrie.

46. Întrebarea cea mare.

Marcu 8, 27—38.

Cuvânt de aur: „Tu ești Christos, Fiul lui Dumnezeu celui viu.” Mateiu 16, 16.

Dela locul scenei activității publice merse Iisus în retragere liniștită în apropierea orașului Cezarea lui Filip la marginea nordică a pământului sfânt. Acolo ținu El cu învățecii săi un examen, ca să vadă, cât de departe au propășit ei în cunoașterea persoanei lui, și apoi continuă El învățătura începută, ca să îi lumineze despre suferința ce stătea înaintea lui și a le pune înainte datorința, care o pretinde urmarea lui și plata, care o făgăduiește. La această ocaziune depuse Petru o mărturisire voioasă despre Iisus, Messia și răspunse întrebarea cea mare, care neconținut mișcă oamenii cu răspunsul cel singur potrivit. Tu ești Christos, Fiul lui Dumnezeu celui viu.

Aici vedem noi: 1. Mărturisirea despre Messia. (v. 27—30.) 2. Prevestirea suferințelor lui. (v. 31—33.) 3. Învățătura despre urmarea lui. (v. 34—38.)

Întrebări: 1. Unde merse Iisus cu învățecii săi? 2. Ce îi întrebă el pe cale? 3. Ca ce îl socotiră oamenii pre Domnul Iisus? 4. Care răspuns dădu Petru în numele învățecilor? 5. Despre ce învață Domnul pe învățeci? 6. Ce să încearcă Petru a face? 7. Cum îndrumă Iisus această încercare? 8. Despre ce învață Domnul pe popor și învățeci? 9. Ce trebuie la adevărata umare a Domnului? 10. Ce poate aceasta încă costa? 11. Dară care dobânda avem noi de acolo? 12. Cum vor păți-o aceia, cari să rușinează de Domnul?

Duminecă în 24 Noembrie.

47. Schimbarea feței Domnului.

Marcu 9, 1—13.

Cuvânt de aur: „Acesta este Fiul meu cel iubit, ascultați-l”. Luca 9, 35.

Prezum am văzut-o noi în lecțiunea din urmă, a vorbit Iisus despre suferințele și moartea sa, despre tăgăduirea de sine și purtarea crucii în urmarea lui, ba chiar și despre pierderea vieții. Aceasta era pentru popor o vorbire de tot neînțeleasă, care de sigur foarte „aspră” suna și putea bine da ocaziune, a abdice Domnului urmarea. Dară și cercul mai strâns a învățecilor și apostolii abea puteau cuprinde aceste cuvinte. În așa un Messia nu credeau ei. Cărturarii au tot vorbit despre un rege mare, glorios, dară n’au gândit nici când la un „serv suferitor”. Și dacă acuma vorbi Iisus atât de sigur despre suferințele și moartea sa și pentru El și cauza lui și pierderea vieții o pretindea, era El oare în fapt aceea, ce a fost zis Petru despre El? Cele șase zile, ce zăceau întra prevestirea dintâiu a suferințelor sale și schimbarea feței sale, erau de sigur zile a cugetării adânci și contemplării serioase, și Iisus n’a fi putut privi la învățecii săi fără îngrijire. După cum ne comunică Luca (9, 28), dădu această situațiune Domnului ocaziune spre rugăciune serioasă. El luă la sine pre cei mai încrezuți și mai copti dintre învățeci, Petru, Iacob și Ioan, ca să iee parte în această comunitate de rugăciune cu Dumnezeu. La aceasta să întămplă, ceea ce spune Lecțiunea noastră de astăzi, schimbarea Domnului Iisus la față.

Aici vedem noi: 1. Iisus glorificat în mărire. (v. 2—6.) 2. Iisus adevărit ca iubitul Fiu al lui Dumnezeu. (v. 7—13.)

Întrebări: 1. Unde merse Iisus cu Petru, Iacob și Ioan? 2. Ce s’a întâmplat, pre când să ruga Iisus? 3. De unde veni această glorie a lui Iisus? Cine să însoți Domnului? 5. Despre ce vorbeau acești bărbați cu Iisus? 6. Cum să exprima Petru despre tontă această

aparență? 7. Despre ce a fost nuorul îmbrăcându-i un simbol? 8. Ce spuse un glas din nuor? 9. Cine rămase în urmă singur învățăcelilor? 10. Despre cine întrebă învățăcelii pre Domnul? 11. Care răspuns dădu Domnul la aceasta? 12. Ce te-a învățat pre tine schimbarea feții Domnului Iisus?

Pentru Duminecă în 1 Decembrie.

48. Cum scoase Iisus un Duh mut.

Marcu 9, 14—29.

Cuvânt de aur: Marcu 9, 23.

Pentru Duminecă în 8 Decembrie.

49. Cum puse Iisus copiii ca pildă.

Mateiu 18, 1—11.

Cuvânt de aur: Mat. 18, 10.

CVITĂRI.

Pentru ajutorarea fraților noștri persecutați din România au mai dăruit următorii: Prin Szl. Patkás Fl. Sarkadkeresztur cor. 11.60. Prin Ioan Șerb Martinsferry America 70.—. Prin Geo. Brinda-Peleskefalva 10.72. Adunarea Bonczafalva prin V. Vancei 23.10. Adunarea Kőrösbökény 41.10. Fondul săracilor Cincinnati America, prin R. Igrışan 152.—. Adunarea Csermő prin N. Lei 9.—. Geo. Sas și soția-Somoskeszi 5.—. Adunarea Somoskeszi prin Petru Sas 12.50. Adunarea Deritte prin I. Kolgye 17.—. Ad. Tözmiske prin I. Kolofon 15.46. Ad. Nadab prin I. Sechel 17.70. Ad. Kománfalva prin P. Popovici 9.—. Ad. Kőrösdombó prin P. Ancăș 5.—.

Mulțumită celor ce au avut inima plină de iubire către cei păgubiți; Domnul are o câmară mare, din care poate respălți bogat la fiecare dăruitor voios.

V. Berbecar.

Pentru sora lipsită din Magyargorbó au dat următorii ajutor: Adunarea M.-Gorgó 50 cor. P. Topa, Berend, Szelistye 100 cor. M. Gyerő-Monostor 18.—. Apahida 19.32. Czillie Szbirtye 3.—. Lippa Istv.-Berend 4.—. Ad.

Csermő 9.—. Vihella Viluka Flore 7.38. Murășan I.-Karika 5.—. Kanorszki Czvetko-Borossebes 5.—. Abrugyán Gábor-Birtin 7.80. Ilie Miklea-Borosberend 10.—. Nicolae Baba-Arabagi, România 10.—. Bodea Atanas-Bpesta 2.—. Ioan Mariș 6.—. Missler F.-Bpesta 80.—. Guler Todor-P. Hodes 2.—. Rotar Trailă-Bergeszó 10.—. Kornya Traian-Tornya 4.—. Vuculeșe Iosif Solymos 9.—. Iosif Gataia-Széphely 12.—. Susan George-Marossolyomos 2.—. Borlea Ioan-Dézna 5.—. Gânska Gábor Kal. Bikál 5.—. Sziinyigan S.-Solymos 8.—. Urs Mihai-Tötös 10.—. Tripon Ioan-Gurba 12.—. Sárğa Péter-Tözmiske 12.—. Mihelle Demeter-Hosszúliget 12.—. Keres Demeter-Ó Palós 18.—. Vadász János-Szedherhát 14.—. Mihelle Demeter-Hosszúliget 16.—. Palota-ilva 20.—. Bosta János-Vadász 22.—. Missler F. Bpesti fiók 75.—. Angolország prin Missler 70.—. Sida T.-Körösbökény 35.—. Zsurkony Lázár-Furdia 14.78. Tortan Vasile 116.—. Bozozod 16.38. Barbáncz János-Alpár 12.40. Talpeș Lazar-Fönlak 11.80. Brinda George-Peleskefalva 10.72. Popa Todor-Aranyosvágás 10.11. Pascu Tanasie-Paráč 7.60. Adunarea Bedecs 10.—. Pányik 12.14. Kalota Szt.-Király 15.—. Nagyszeben 3.40. Pányik 10.—. Alsó-Zsuk 4.—. B.-újfalu 2.—. Ioan Alda-Aldófalva prin Berbecar 6.60. Domnul cel bogat, Părintele orfanilor și sprijinul văduvelor să respăltească la toți dăruitorii binefacerea.

Salută pre toți Nicolae Papp, Magyargorbó.

Pentru misiunea balcanică (sud. ost. Europeană) au dăruit următorii frați din America, orașul Detroit: Pera Giulan 20 cor. Vichentie Percea 5.—. George Alb 5.—. Moisa Tretta 5.—. Partenie Dehel 5.—. Pascu Șuta 7.—. Iosif Valangi 1.25. Ilie Topor 2.50. Ioan Bija 1.25. Suma de 51 cor. Iubiți frați, să sprijinim acest lucru al lui Dumnezeu cu mare căldură, ca cei ce sunt în vecinătatea noastră să nu fie odată păriși noștri. Alte daruri primește și evitează

Simlon Negru Kürtös Arad m.

DIFERITE.

Târziu.

O zi insamnată a fost în istoria Scoției la 31 Decembre, anul 1691. Regele Vilhelm încunostințând pre locuitorii munților scoției, că nu vă răbda mai mult rescoala, care între scoți ca pe de ascuns să vede, însă meru tot mai mult înaintează; și ce e mai mult, căci răsculătorii au pactat, făcând legătură ori că pretenie cu vrăjmașii regelui.

Regele a tot așteptat până la o zi cu răbdare, că doară scoților le va părea rău de nesupunerea și necredincioșia lor către dânsul, dară numai în zădar aștepta el aceasta; pentru ce și face hotărîrea, că odată va pune capăt lucrului.

Hotărînd, a dat ordinul, că cel ce nu va mărturisi cu jurământ credință regelui până la anul 1691, pre acela îl va decapita (îi va lua capul) ca răsculător.

Trimețând astfel tot felul de oficianți, diregători, înaintea căror răsculătorii sunt îndatorați a depune jurământul, care l-au și depus cu toții. Numai un om era, un domn cam fălos și sumeț, care a spus-o înainte, că el va fi cel din urmă, care va depune jurământul, hotărîndu-se a merge pe ziua cea din urmă.

Dară ce să vezi! Iacă, spre ziua cea din urmă o furtună cumplită de vifor ce neauă de tot înfricoșată, care îl împiedică în cale; și pe ziua următoare, când a ajuns, fiind *târziu*, regele fără de cruțare l-a decapitat.

Înțeles, tot așa mulți oameni sunt, cari își tac păcatele nepocăindu-se, până ce vine ziua și oara morții, când e *târziu*; când nu mai este cine să-i mântue de osânda vecinică și pedeapsă înfricoșată (Ebr. 10, 31); la care cu toții suntem îndatorați a face vot și jurământ cu credincioșie lui Iisus.

Data de G. Sîlău, din traduceri.

Credința.

Un pădurar întâlnește pre un bătrân în pădure, văzându-l plecat pe genunchi rugându-se, îi zise: Bătrîne! ce credință e aceasta, să te rogi pe calea ce trece prin pădure? Acuși toți ai voștri din sat dacă aud, vor să se roage ca tine, și va fi bine, că pădurea mea va fi mai liniștită în siguranță. Dară ce-i credința moș bătrîne?

La întrebare, a întindește bătrînul ochii spre pădurar (iagăr), care ținea pușca pe spate și-i spuse: Vezi, d-le pădurar, pușca ce vă este pe umer să o prindeți numai decât în mâni și să o îndreptați spre mine grăindu-mi: Să fii omul, care ai fost mai înainte, căci de nu, mori de asta pușcă, vă spun pe față: mai bine să mor; iacă acuma stau gata înainte să fiu pușcat mai bine, decât se mai fiu omul, ce am fost de demult căci vezi, să știți de acuma, asta este *credința*.

Data din traduceri de G. Sîlău.

Două nume.

Iidovilor nu le place să spună două nume: numele lui Dumnezeu numai din respect de onoare — și numele lui Iisus din despreț și ură; pentru că nu știu, că Dumnezeu cu Fiul una este.

Din traduceri prin G. Sîlău.

Cine va fi în Raiu?

O damă elegantă întrebă odată pre un predicător: Oare în Raiu vor fi toți la olaltă?

Da, era răspunsul predicătorului, la care dama grăiește: Asta însă nu va fi plăcut, a petrece împreună cu serva mea.

Fii liniștită, doamnă, îi să răspunse, cei ce să înalță pre sine mai pe sus de alții, nici vr'un sumeț ca d-ta, nu va ajunge în Raiu.

Din traduceri prin G. Sîlău.

De trei ori trei lucruri.

Trei lucruri să nu le uiți din trecut : Răul ce l-ai făcut, binele ce l-ai nesocotit și timpul ce l-ai pierdut.

Trei lucruri să nu uiți în timpul de față :

Scurtarea vieții, lucrul de capetenie spre mântuire și numărul cel neînșămănat a celor mântuiți.

Spre trei lucruri să ai pază în deosebi, cari sunt asupra ta și cari păzește spre tine :

Ochii Domnului, cari văd toate lucrurile tale; Urechile lui, cari aud toate vorbele tale, și Mănile lui, cari lucrează spre întocmirea soartei tale.

Din traduceri prin G. Slăvu.

Căutați mântuirea !

Domnul Iisus a zis : „Mergeți în toată lumea, să predicați evanghelia la toată făptura. Iubiților noștri confrați; mulți oameni caută mântuirea, dară nu după cum a zis-o Domnul. La noi la R. este un izvor, la care mulți bolnavi veneau să se mântue de boală, ba și animale aduceau mulți oameni, să le bage în izvor spre a se vindeca. Acest izvor l-au cunoscut mulți și dintre frații noștri, de oarece am avut și botez în el de trei ori, că apa lui e caldă ca și când ar fi la foc. Botez am avut în ea și iarna la crăciun, dară vlădica din Caransebeș a auzit de acest izvor și a voit să facă o mănăstire la el; dară să înțelege că nu din banii lui, ci cu milă, căpătată dela alții. Dară cum caută alții mântuire prin ceremonii de a lor, așa au făcut și ei, au ținut în ziua de Sf. Ilie a. e. acolo la izvor slujbă și au început lucrul, au săpat un fundament și au pus o piatră și au zis : Și eu îți zic, că tu ești Petru și pe astă piatră voi zidi biserica mea. După aceea au început toți oamenii, a da cu ciocanul în piatră, ca să-și caute mântuire. După aceea au făcut maslu și au cântat evanghelia dela Ioan 5; și cântau psalmul 115: Idolii popoarelor sunt argint și aur, și tot

spre rușinea lor, că erau înconjurați de ei și cântau Idolii popoarelor sunt... Vedem cum caută alții mântuirea, că femeile bătrâne mergeau și duceau acolo piatră și o puneau pe zid, numai ca să-și găsească mântuirea sufletului.

După ce au gătat slujba cei 18 preoți au început a bea la băuturi și a cânta cântări populare, că li să cumpenea să cânte, că erau 4 birturi în cari își puteau lua curagiu. Pe lângă aceea, după ce să „încălziră“ de Duhul jidanului s'au apucat de jucat că le sărea părul în sus la preoți (!?), că erau și făloși, că erau încinsi cu brăne roșii și vânăte și strigau descântând și ziceau : Iha, iha, iha-ha !

Dapoi voi oameni buoi, cari a-ți văzut așa lucru, sau bare-mi a-ți auzit despre el, sau li cetiți aici, ce ziceți la cuvintele apostolului, care zice despre preoții Evangheliei lui Christos : „Fiți exemple turmei?“ (2 Petru 5, 3.) Ce mai conducători orbi ai orbilor ! Vai de turma, care are așa păstori !

Despre Artistică, a-și cheltui banii.

(Sfârșitul.)

Cumpărătorii ar trebui să aibe o sută de ochi, dară aceștia nu au nici o jumătate de ochi, și nici această nu o deschid; s'a spus foarte bine, că, dacă n'ar merge nebunii în târg, nici nu s'ar putea vinde negoțul rău. Ei nu capătă nici când, ce ajung banii lor, și aceasta de multe ori pentru aceea, pentru că ochii lor sunt îndreptați la obiectele ieftine și la aceasta uilă, că cel mai ieftin e cele de multe ori cel mai scump, și că ei dau banii lor buni pentru negoț rău. Dacă sunt cincii ouă de o pițulă, atunci patru din ele sunt clocite. Oamenii săraci cumpără de multe ori în cantități foarte mici și plătesc de două ori atâta; că cine cumpără cu groșitul, susține casa sa și a altuia. De ce nu să cumpără cele de trebuință pentru două sau trei săptămâni odată și atunci le căpătăm cu atâta mai ieftin?

Proviisiunea nu-i gunoi. De multe ori să păstrează la locul nepotrivit și lasă corabia a se strica, pentru că nu vrem să punem pe ea păcură de o pițulă; alții fac păstrări în mic și uită de lucrurile mai mari; ei sunt înțelepți cu pițulele iar nebuni cu talerii; ei păstrează la coș și-l lasă să curgă prin gaura gurei. Unii cumpără lucruri cari nici nu le folosesc, pentru că le capătă ieftin; de ar înțelege ei, că, ce nu folosim, și pentru un filer este prea scump. Haine frumoase, fac o gaură în câștigul oamenilor săraci. Oare ce în toată lumea are Ion Plugarul și aceia, cari au a-și câștiga pâinea zilnică cu lucrul greu, cu purpură și mătăasă de făcut? Aceea ar fi așa, ca și când un covaci se începe cu o zădie de mătăasă albă. Mie nu-mi place, a vedea o servitoare sau o fată de lucrător întortolată, ca și când ar gândi că am socotio de o damă mare. A deosebi un molaș de un pește, la aceea nici nu trebuie atâta înțelepciune: nimene nu ține căciula de mac ca o roșă. Gustul meu e o fată în îmbrăcăminte frumoasă, plăcută curată și de omenie — și eu sunt sigur, că ea în privința frumuseții adevărată va întrece cu mult tinerile păpușe de paradă din laplanda. Dacă are o fată vre-o câteva pițule de prisos, atunci mai bine-și cumpere o haină lănoasă pentru iarnă, în cât să se lase dusă în ispită de tortolătura pe față frumoasă dară nefolositoare. Cumpără ce ție însuți și se potrivește a purta, și dacă altora nu le place a se uita la îmbrăcămintea ta, apoi închidă-și ochii. Toate femeile sunt bune sau pentru ceva sau la nimica, către care din aceste două, să poate vedea de multe ori pe hainele lor.

Eu gândesc, că noi toți facem pătenia că banii de tot iute să gală; într'acestea sunt ei odată pentru circular făcuți, și nu folosește nimica, a-i grămădi. Este rău, când banii noștri devin ca un serv, care fuge dela noi și ne părăsește, dară ar fi și mai rău, când s'ar așeza la noi și ni s'ar face stăpâni. Noi ar trebui să ne

silim la aceea, a găsi „calea mijlocie de aur“, cum o spune predicătorul nostru, și să nu fim nici prădători, nici sgârceți. Acela cheltuește mai bine banii săi, care are femeia cea mai bună. Bărbatul poate câștiga bani, dară a-i păstra numai femeia poate. „Prin femei înțelepte să zidește casa; iar cea nebună o dărâmă cu lucrarea ei.“ Așa dară femeia e după zisa lui Solomon, cum să pare, ziditoare sau dărâmbitoare căsii. Un bărbat n'are voie rea, dacă femeia nu-l îngăduie. O femeie economică e mai bună de cât un venit mare. O femeie bună și sănătatea sunt cea mai mare bogăție, care o poate avea un om. Femeile bune — oare ce am începe noi fără de ele? Să zice că lor le place a avea rola lor proprie, la aceasta zice proverbul, că și trebuie să le lăsăm în cânta voia în viață, de oare-ce tot nu-și pot face voia din urmă în moarte. De altcum este astăzi atât de cald, că nu mai pot continua vorbirile mele; așa dar voi închide cu următorul vers bătrân:

„Femeilor să sune o cântare!
Ele sunt care aduc dulce miere
Și albiți mici în casa noastră;
Ele alungă grijurile,
Ne căpese voios cămășile
Și — dau bani întorcându-se!“

Din „vorbit în urma plugului“ de Esurgeon.

Întrebări biblice.

Să apropie iarna, când iubiiții noștri frați, la cari le place de biblia lor, mai au puțină vreme de căutat după întrebări: Unde este scris:

1. Iehova se pogori cu mine asupra vitejilor?
2. Iehova este ca un viteaz puternic?
3. De ce ești — ca un viteaz ce nu poate să ajute?
4. Iacă, vitejii strigă afară?
5. Vai — de bărbații viteji la amestecătura băuturilor îmbătătoare?

Răspunsurile trebuie să fie pe 12-lea a fiecărei lună trimise la redacție în Kőrösökény.

.....●.....

HARMONURI

Bune, prețuri originale și plătire favorabilă cu garanție să pot căpăta la:

V. BERBECAR

Körösbökény, Arad-m.
Cereți catalogul gratis.

Avis!

De oarece să apropie sfârșitul anului și mai mulți dintre on. cetitori ai „**Adevărului**“ nu au plătit încă prețul foii pe acest an, sunt rugați toți aceia on. cetitori cari încă nu au plătit, să nu mai întârzie cu trimeterea banilor la adresa:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Unii mai datoresc și de pe anul 1911, ba și de pe 1910, pre cari îi rugăm, să binevoiască a-i trimete fără întârziere la locul potrivit, tot odată amintind, că de pe care an sunt banii.

Redacțiunea

Răspândiți foile „**Adevărul**“

ȘI

„**Razele Aurorii**“.

Singurele foi care luminează sefețele întunecate.

Redactor coresponsabil:

VASILIU BERBECAR.

„PATRU ANOTIMPURI“

A apărut
**Calendarul
Poporului Creștin**
pe anul 1913.

Prețul este de 50 fileri exemplarul, și 10 fileri este portul poștal. Pentru colportari și cari iau mai multe, să dă rabat.

Tot așa și calendarul maghiar:

„**NÉGY ÉVSZAK**“

„**MULT JELEN JÖVŐ**“

precum și calendarul german:

„**JAHRESZEITEN**“

și calendarul slovăcesc:

„**ŠTYRI ČASTKI ROKA**“

De asemenea

„**CÂNTĂRILE SIONULUI**“

Prețurile sunt:

În pânză legată	Cor: 1.60
Legată în piele	„ 2.70
Legată în piele și aurită	„ 4.—

„**INIMA OMULUI**“

cu prețul de 30 fileri.

Toate aceste să pot căpăta la:

WELKER JÓZSEF

Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

și la

BERBEKÁR VAZUL

KÖRÖS-BÖKÉNY

(Arad-megye).